

**TÖRTÉNELEM**

**Magyarirtás 1.**

A szájhagyományok nem hazudnak!

A háború, bármelyik népcsoport is indítja el, értelmetlen, kegyetlen, elítélendő. A második világháború alatt és vége felé Bácska és Bácska nem szláv nyelvű lakóira „sötét” idők jártak. A szabadcsapatok portyázásának, zabrálásának – etnikai hovatartozása miatt – sok ezer szerencsétlen kisember vált áldozatává.

*Titó* partizánjainak kegyetlenségeit kutató *Matuska Márton* – az áldozatok családtagjainak beszámolóí nyomán – negyvenezerre teszi az agyonlőtt, agyonvert és a szántóföldeken, dögtemetőben eltemetett magyar férfiak számát. Mindezt még ma is hétpecsétetes titok övezi, hiszen bármennyire is aljassá teszik az embert a háborúk rémségei, az idő múlásával a tettesek kijózanodnak és takargatni igyekeznek rémséges tetteiket. A szabadcsapatok áldozatainak kiléte és létszáma nem került nyilvánosságba! Ennek tudatában kutató legyen a talpán, aki pontosítani próbálja az áldozatok számát. Nos, a második világháború vajdasági áldozatainak felkutatására egy vegyes bizottság alakult, amelynek vezetője a magyar múltkutatás egyik jeles tagja, *Glatz Ferenc* lett. Az elvégzett munka után *Glatz* úr – a rendelkezésére álló dokumentumok, okiratok adatai alapján – ismertette a Vajdaságban elkövetett vérengzések áldozatainak számát és nemzeti hovatartozását. A magyar áldozatok valahová a középmezőnybe kerültek. Kilencezerre taksálta őket a kutató. Igaz, bármilyen nemzetiségű is az áldozat, eltűnését, agyonverését, megsemmisítését valaki valahol még napjainkban is fájlalja. A legyilkolt emberek hozzátartozóinak fájdalma egyformán érint minden

hozzátartozót, legyen az bármelyik népcsoport tagja. Csakhogy *Glatz* úr beszámolója nagyon is egyoldalú, hiszen *Titó* partizánjai a bán-sági Fehértemplomtól, Versec, Újvidék, Szabadka, Zombor érintésével Eszékig válogatás nélkül fogták el a tanyákon, falvakban és városokban élő, számukra gyanús férfiakat és végezték ki őket. A nyomok eltüntetésére különösen ügyeltek, a leghetlenebb helyeken ásták vagy ásatták el őket. A véres történéseket senki sem dokumentálta, csak a családtagok kutattak utánunk titokban, félve attól, hogyha beszélnek az eseményekről, maguk is az áldozatok közé kerülnek. Később, amikor a fájdalomukat kissé begyógyította az idő, imitt-amott szóba került a példátlan vérengzessorozat, de még mindig csak suttogva adták tudtára az érdeklődőknek, hogy melyik falu dögtemetőjében hantolták el az áldozatokat. Ezeket jegyezte le az általunk nagyra becsült *Matuska Márton*, és az ő kutatásainak inkább hinni kell, mint *Glatz* úr „okiratokból fellelt” adatainak.

(Folyt. köv.)

**Deák István, Dortmund**